غزل

ـانونه پکې وتـــــــــړم
زه نيت دهرلمانځه تـــړم

ـايي کې عادت شوی يــم
ـې له ننه دروازه تـــــــړم

ـوخاپونه رانه يونه ســـــي
دبرکـــلي چينه تـــــړم

ـل په ښکلوپاڼوکـــــــــې
ـــفظونه پکې زه تـــــړم

ـې اوښکې په لاس وڅاڅي
تنهی دګريوانه تــــــــــړم

! ښکلی نه يې خوښ مې يې
ـو په تا پورې دا زړه تـــــړم

خاپونه

غزل

رايـــې وږو هــوا کــــې په هـــوا باران
دغـــــه کاغذي کـــــشتۍ او دا باران

نه ورکـــوي خلـــکو ته يو غړپ اوبه
شکـــــر چې را اوري په هر چـــا باران

سترګو کې چې وران درته رانجه نه کړي
لــــپو کــــې رانيســـمه لـــه تا باران

دومـــــــــــــــره دې راو اوري، راو اوري
اوښکې مې چې ورکې کـــړي له ما باران

ګوره چې انـــــکار له مينې ونه کــــــړې
زما او ستا په منځکې و شــــېـــدا باران

يـــــاره حـــــــليمي له تندې مړ شومـــه
کلـــــه به را اوري پـــــه دې خـــوا باران

حضرت خان حليمي

Ketabton.com

غزل

داچې له هـــرې خوا ډبرې راځي
خود به دې غرونو ته کوترې راځي

له سترې ژونده چې انکار ونه کړې
په ژوند کې هـــر ډول خبرې راځي

دغره شپونکي په سپېرو شونډو ویل
خولې ته مې تل دغم سندرې راځي

دستا دشونډو جام کې څه ؤ آشنا
اوس مې په سر باندې چکرې راځي

یوه سپین کالي بل سپین کالي ته ویل
راځـــه چې ځـو دلته سوالگرې راځي

حـــلیمي زړه دې ښه سمبال وساته
په دغـــه لار نن جـــادوگرې راځي

خاپونه

غزل

له تا چې راغـــلمه په لار کېناستم
دزړه له درده زه قـــرار کېناستم

تورو بـــارودو دلوگـــــیو منځ کې
په خپلو وینو سور سینگار کېناستم

میـــنه خـــو ما دروغ دروغ گڼله
داڅنگه زه په دې انگار کېناستم

دا زه پښتون ستا دټوپک شپېلۍ ته
ډېر ناخبره لـــکـــه ښکار کېناستم

بادونو راوړم ستا تر سرو اننگو
زه حلیمي لکه غبار کـــــېناستم

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

مړه کـــېدل به څراغونه توره شپه کې
چې راتلل به طوفـــانونه توره شپه کې

په رڼـــا ورځ به په خپله پکې ګـــیر و
اچول يې چې دامــــــونه توره شپه کې

زما ورځ خو له ماښامه شروع کېږي
په سر واړوم جامونه توره شپه کـــــې

اعتبار دلته يو بل باندې څوک نه کړي
اوس څوک نه کوي خوبونه توره شپه کې

ته بې غمه په پالنګ باندې ويـــــده يې
زه دې ګورم تصويرونه توره شپه کـــې

حــــــــليمي اشنا له تا نه چې راتلمه
ړنګــــول مې پښو خاپونه توره شپه کې

غزل

الوتل کـــــړې په ګډا يې، په هوايې
غېږ ته نه راځې هوا يې، په هوا يې

ستا دکلــــي خلک واړه درپسې دي
ته راوان له دې دنـــيا يې، په هوا يې

دکابل دتخت کيسه څومره اوږده شوه
تـــــخت ته ووايه دچا يې ؟ په هوا يې

دحالا تو په تور تم کې خړ پښتونه
په نړۍ پســــې له شاه يې، په هوا يې

حلـــــــــيمي جانانه کله به رادرومې
ته مې روح يې ته مې ساه يې، په هوا يې

غزل

خاموشي وه ســـیوری هم راسره نه و
د درد شـــپه وه دځان غم راسره نه و

له ژړا نه مې زړه ډېر و راډک شوی
په لېمــــو کې دومره نم راسره نه و

دوخت ډېره مـــجبوري وه گرانه یاره
ستا کوخــــــې ته یو قدم راسره نه و

اوس چې ښکلیه ستا نامه نشم لیکلـــی
ماشومتوب کې هېڅ قـــلم راسره نه و

خپل زړګی مې اوس له تاسره درپاتې
ښکـــلیه رایې کړه چې تلم راسره نه و

حلـــــیمي او دملګرو په قسمت کې
په حـــجره کې نن چـــلم راسره نه و

غزل

د ستا پر مخ باندې پراته گـــــردونه
لکـــه چې وي پر گل د غره گردونه

یو خوا د زلفې په هوا الـــــــوتې
بــــــل خوا هوا ورته راوړه گردونه

د مخ هینداره کې یې څه نه ښکاري
د چا چې ډېر وي پاس پر زړه گردونه

سترې ستومانه چې تر کـــــوره راشي
پر اوږو راوړي خـــــړ سپېره گردونه

حلـــــیمي ته چې کله تلې له کلي
درپسې شا نه الـــوته گـــــــردونه

ketabton.com - The Digital Library

غزل

ناست یمه له ځان سره یوڅه لیـــکم
دردپه سپینه پاڼه کې دزړه لیـــــکم

خلکواعتبارپه ښکلوونه کـــــړئ
داسې یواعلان په دېواله لیـــــــکم

جوړه یې مرمۍ کړه دایې وویــــــل
زه په دې اجل دپښتانه لیــــــــکم

یوسړي مې زړه کې ځای نیولی دی
داجمــــله دزړه په دیواله لیـــــــکم

ته مـــې حــــــلیمې ډېرپوروړی یې
تاپسې دژوندهره شېـــبه لیــــــکم

خاپونه

غزل

ستاداوربل سیوري ته دمه راوړم
ښکلیه جانانه ژوندله غمه راوړم

له تورو وینویې خالـــونه کېږده
لپه کې زړه درته صـــــنمه راوړم

چې دپښتون څادرته زیان رسوي
دا ازغـــــن تار به له تورخمه راوړم

دپردېسي په سرولمبو سوځـــېږم
تاته دینارلـــه جـــــــهنمه راوړم

نن یې ملګروراته داسې ووېـــــل
حلیمي سترګوکې دې وړمه راوړم

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

بېګادشـــپې سرې هواسره مرغان الوتـــل
ستاانتظارکې مړه، مړه ځاځکي دباران الوتـل

په خړوخاوروشمعې اوښکې تویولې اشنـــا
زماپه لاس کې سوي، سوي پتنګان الوتـــل

هغولاسونونه چې موږبه ترې دعاغوښتـــله
هغولاسونوباندې کاڼي پرانسان الوتـــل

دستادتلوشپې بېګاراته په خوب کې راتلـې
په تاپسې مـــې دواړه لاسه پرېشان الوتـــل

دصـــحراباده چې زماپه لور راوالوتلـــې
زماله غېږې تصـــویـــرونه دجانان الوتـــل

حلیمي موږپه هغوخلکوپسې ځـــوروان یو
دچاله وېرې چې په خوب کې ماشومان الوتل

خاپونه

غزل

لکه بنګړي چې له مړونده باســي
داسې اوس ماله خپله ژونده باسي

هغه دخیرکارکې نه دی اخـــته
هغه یوچاته غټه کنده باســـي

دنن سبادزمانې مـــــینان
یوبل دمینې له سوګنده باســـي

هغه چې تابه دخپل ځان ګڼـــله
اوس یې له کلي په څرګنده باســي

راتــه غوسه کې وایي ښه ده مړشه
دزلفوتارمې له پیونده باســـي

ښکلیه ته هغه حلـــیمییادوې
هغه خونشته تللی ژرنده باســـي

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

ته مې رنګ دژوندانه یې هېر مې نه یې
په هر وخت کې مې په زړه یې هېر مې نه یې

ستا تصویر ته مې بېګا شپه مې شبګیره کړه
که زما په خنګ کې نه یې هېر مې نه یې

ستا یادونو ډېوې بلې ساتم زړه کې
ته که وړی بېلتانه یې هېر مې نه یې

دسپېرو شونډو په جام کې به دې ښبنمه
دسرې چینې اوبه یې هېر مې نه یې

تاپسې مې مینه ناکه اوښکې درومي
زما سترګې او لېمه یې هېر مې نه یې

ته پر ما حلیمي یاره باور وکړه
هېر مې نه یې، هېر مې نه یې، هېرمې نه یې

خاپونه

غزل

سپېره بادونه خړې خاورې دې منظرتږی دی
بارانه و اوره دپېغلو هرګودر تږی دی

په دومره سترې پرېشانه زندګي کې خلکو
ماخو لا څه کوې زړګی دسمندر تږی دی

له کوره مه رواځه ښکلیه رانه وبه دې خوري
دلته دځینو انسانانو تر یخ نظر تږی دی

څومره رښې، رښې خولې یې درنه وباسلې
ښکاري دستا په سر جانانه دغه لمر تږی دی

دکابل جان دسیند څپو نن راته داسې ویل
په غور ځنګونو کوز ور ځمه خړ خیبر تږی دی

حلیمي دوی خو دشرابو جام په سر واړوي
دوی څه خبردي چې دلارې مسافر تږی دی

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

ستر‌گــې مې له هر څه نه خبرې دي
خــوله باندې پرتې راتــه ډېرې دي

اخــــلي هم سرونه هم ايمان دلــته
دلته دا پــيســې څه زورورې دي

زه به يې گــرېوان په تار کې وپېيـــم
اوښکې د ســـتا ښکلې ملـغلرې دي

دغه دېواله کـــې د مـــرمۍ نښــــې
ناستـــې بيا له پاسه پرې کـــوترې دي

وه ظالـــمې څنگه تکـــې تورې دي
ښکارې چې خوړلې دې گور گورې دي

هېڅ دې حليمي خيال کې راوړی نه شم
نـــن زما د خيـــال ماتې وزرې دي

خاپونه

غزل

ماانځورکړ داخپل زړه په دېـــواله
باران راوستـــــې اوبه په دېـــــواله

راته گران دی چې جانان پکې اوسېږي
ځـــــکه لاس وهمه زه په دېـــــــواله

دکلونومسافـــــــــربه بېرته راشي
هروخت گورمه کارغه په دېـــــواله

وه ظالمه ! ســـــتادتورټوپک مرمۍ
خښبـــــدلې دېواله په دېــــــــــواله

حليمي چې راته ځې نښه دې غواړم
راته ولـــــيکه يوخه په دېـــــــواله

ketabton.com - The Digital Library

غزل

چې له ښنو مې هره لاره ورکـــــېدله
برېښوکی وې له غباره ورکـــــــېدله

په سجدو کې ډېر سکـــون و پاکه ربه
وېره زما له گنهگاره ورکـــــــېدله

مخامخ چې راته ناست وی څه به ښه وه
داگیله مې اوس له یاره ورکـــــېدله

دنښتر دڅـــېو شور وزه او ته ؤ
یوه خبره له ما خـــــواره ورکېدله

دپردي وطن کوڅو او په گـــرمو کې
زندگي مې ستا لپاره ورکـــــېدله

حـــــلیمي دراتلو غږ به چې راوشو
داسې وخت کې به هنداره ورکـــېدله

خاپونه

غزل

لکه مرغـــــی دستاله سترگو الوتله مینه
زما په زړه باندې جانانه کـــــېناستله مینه

په لـــــمدو شگو به مې څو، څو ځله ولــیکله
دسیند څـــپو به بیا له ځانه سره وړله مینه

له دغه ښاره چې ټغـــر کله دجنگ ټولېده
دخلکو زړونو باندې ورو، ورو ورېدله مینه

پښتونه ستا دژوندانه په دغه وران تصویرکې
ستا دگرېوان له هره تاره څڅـــــېدله مینه

دژوند بازار وېکې نرخ هیچاته نه و معلوم
چا اخـــیستله چا وړیا لاس ته راوړله مینه

حـــــلیمي ووایه دا څه درباندې شوي اشنا؟
دستا په مخ کې به مې هر وختې لیدله مینه

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

دغه خبره مې دخپل زړه له مـــــحرابه کېږي
دا زندگي خــــو نه له جام نه له شرابه کېږي

زه رالوی شوی په سرو وينو او په جنگ کې يمه
اوس مې دستا په لاس کې کرکه له گلابه کېږي

زما دوران کلـــــــي جانانه دامې ښه ومنه
له تاسره مې مينه ډېره بې حسابه کــــــېږي

په سرو غرمـــــو چې مسافرو ته اوبه و کوې
دا بارانونه خو له دغه يوه ثوابه کـــــــيږي

حلـــــيمي داخلک په دې خبره پوهه دي چې
دا ناروا کارونه واړه له جنابه کـــــــېږي

خاپونه

غزل

داچې ورک له مانه خوب دی بل څه نه دي
دا دمينـــــــې لېونتوب دی بل څه نه دي

چې په ماپسې له شانه کاڼي ولـــــــې
دادې نوی پېغـــــلتوب دی بل څه نه دي

کــــــــومه تمــــه درته نه لرو خانيه
دازموږه مېلــــمه توب دی بل څه نه دي

لوی سړی يي په خبره نه پوهــــــېږي
تاکې هغه ماشومــتوب دی بل څه نه دي

داښاري جينکـــــی دومره ښکلې نه وي
دا يې واړه سينگارتوب دی بل څه نه دي

حلـــــيمي څنگه حيران آينې ته گورې
له تاتللی زلــــميتوب دی بل څه نه دي

حضرت خان حليمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

لــــــکه شبنم چې دگل پاڼوپه لمنه کــېني
داسې هغه راځي زما په زړه دننه کېـــني

ښېنه غواړم خفه نشي بس څه وکړمـــــه
زماداتړی نظرســــتاپه غونډه زنه کېني

زموړ هیواد ته به داورکه سوله کله راځي
زماپه خیال کې تل همدغه یوه پوښتنه کیني

گومان مې دادی هغه تللـــی مسافربه راځي
یو تور کارغه دی چې همېش دلته په غنه کېني

داکوم رواج دی حلیمي او څومره ظلم کوو
چې یو بوډا ته په نامه څوارلس کلنه کـــېني

خاپونه

غزل

وخت خــراب دی تر کوڅې نه راوځي
ښکلـــي هېڅ له دروازې نه راوځـــــي

خیال کوه هسې نه درنه خفه شـــــــم
ښه لفظونه ستــــا له خولې نه راوځي

ټوله ورځ په مزدورانو ظلــــــم وکړي
بیاډاریږي خان دشـــــــپې نه راوځي

تل دتورو اوږدو زلفو خیال کې ډوب وي
شېــــــــخ له جېبه اوس تسبې نه راوځي

دیارمینــــــــــې مې په زړه اور بل کړی
داسې اور دی چې لمبــــــــې نه راوځي

یوه ښکلي حلیمي ته دا ویــــــــــــــل
ستـــــــاله لاسه اوس پېسې نه راوځي

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

ورک منزل دی مسافر یم، ځم روان یم
در په در خاورې په سر یم، ځم روان یم

خدایه ستاپه دومره لویــه دونیاګۍ کې
بې ساحله سمـــــــندر یم، ځم روان یم

ډېر په کړس راباندې مه خانده کوڅه کې
ډېر زخمي دزړه په سر یم، ځم روان یم

ته زما په قدر کله هم پوی نه شـــــوې
زېړی لمر دمازدیګـــر یم، ځم روان یم

حلیمي لکه اغزی تاته داســـــــــې
ســتاپه سترګو کې اکثر یم، ځم روان یم

غزل

زړه مې په ژړا وي بې له تا
ژوند راته بلا وي بې له تا

ته لکه باران دپســـــــرلي
وچه هره خواوي بې له تـــا

ستاکوڅه کې ما وهې په سر
خوښه دهر چاوي بې له تـــا

وکړه ته پوښتنه دهـــــــغه
ناست به تر سباوي بې له تا

راشه له پردېسه حلیـــــــمي
ورانه به پکتیاوي بې له تا

ketabton.com - The Digital Library

غزل

که دنفرت غشو څېـــرلي زړونه
موږ بيا دعشق په تار ګنډلي زړونه

دياری چل باندې پوهېږو خلـــکو
په مينتوب کې مو ګټلــــي زړونه

په زړه يوه په ژبه بله وايـــــــي
له داســـې خلکو مو ساتلي زړونه

پښتـــــنو نور پرې اعتبار ونه کړئ
ډېر يې سينو کې دي وژلي زړونه

حليمي مينې ته يې ځنګه ښه کړو
ښکليو مو هر ځای کې داغلي زړونه

غزل

چې جـــوړوي زموږ له کـــــوره بلا
خدای به يېووهي په تـــــــوره بلا

دوروری غېږه به زه در کـــړم اول
له اوږې وغور ځوه وروره بــــــلا

کلي کې هر سړی په ځنګ تر ېنه ځي
خدای پيدا کړې له پوې موره بــــلا

ای مسافــــــره په دې لار لاړ نه شې
دې لار کې شته يوه سړي خوره بـــلا

دمور او پلار دعا دې وړې اشــــــنا
حليمي ځکه شوه نسکوره بـــــــــلا

ketabton.com - The Digital Library

غزل

داچې په ماباندې رڼا راټولـــــــــه
دا دخوږې مور په دعا راټولــــــــه

ددې خړ پړ سالو دې ځار شم جينۍ
پکې دټول کلي حيا راټولــــــــــه

ربه ژوندون مو په خوښي بدل کـړه
درته مو لپوکې ژړا راټولـــــــــــه

زموږ دخلکو خيال جنګي غوندې دی
ځـــکه پردوی باندې بلا راټولــــــــه

حـــــــليمي مه ځه دپردېس په لوري
ستا په ليدلو زما ساه راټولـــــــــه

غزل

روغ به نه شي پر بل چا دازړه
ما بايللــــــــی دی پر تا دازړه

ورته ووايه چــــــې نه خاندي
رانه وړي تل په خــــندا دازړه

ته چې لاړلې په تاپســــــــــــې
څړيکې، څړيکې شو زما دازړه

خوئ زما د مــــــــــــلنګانو دی
په ســـــينه کې مې پاچا دازړه

خدايه ما حلـــــــيمي وساتې
له مـــــاخوري يوه بلا دا زړه

ketabton.com - The Digital Library

غزل

په چيغو ژاړي دخپل يار په قبر سر شکوي
پرونۍ ناوې نن مشکنې له ټټر شــــــکوي

پښې يې ورماتې کړلې ملا يې هم ورماته کړله
اوس اوسپنيز لاسونه څڼې له نښتر شــکوي

لکه وحشي زمونږ دکور په دېوالو را اوړي
په نيمه شپه کې مو پردې زمونږ له ور شکوي

ظالم لوټ کړې ده زمونږ دخوشحالۍ خزانه
خدايه تباه يې کړې هغه چې لر او بر شکوي

بيايې ليدلي ده خوبونو کې شهيده لـــــيلا
ځــــکه هغه مين ګرېوان په هر ګودر شـــکوي

خاپونه

غزل

داپه زړه زماارمــــــان دی
ستاراتله زماارمــــــان دی

چې دېوران واړه سينګارشي
داسې کـــړه زماارمــــــان دی

دپردي وطــــــــن کوځونه
خلاصېده زماارمــــــان دی

ستادمينې په درياب کــــــې
عرقېده زماارمــــــان دی

حليمي له تانه غــــــــېږه
اخيسته زما ارمــــــان دی

حضرت خان حليمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

اې زمانصيبه خواره،يم بې يـــــاره
دژوندون په هره لاره،يم بې يـــــاره

درقيب له لاسه داسې پرماوشـــــوه
زه اوس گرځم بې ر يباره،يم بې يـــاره

نورزماله دې پردېسه زړه مات شـــوى
هره شپه يم بې قراره،يم بې يـــــاره

هله ورشه لاس په لاس يې غېږته راوړه
زه به مړشم خداى دپاره،يم بې يـــاره

ماحليمي ته اوس ملنگه دوعاوكـــړه
يم بې كليه،يم بې ښاره،يم بې يـــــاره

غزل

زه او دا اوږدې لارې
ژونده ستاپرتې لارې

ستاغم كې مې نوې كړې
دادمېـــــخانــې لارې

دلته به تـــــرڅوخدايه
وې په ويــنوسرې لارې

تاته انتظاركـــــوي
زمـــاددروازې لارې

كلــــــــكوارادولاندې
لويې شـــــې وړې لارې

ketabton.com - The Digital Library

مابندې راتنګې شـــوې
ستاسودکـــــوڅې لارې

ښې لارې ددې کلــــــې
دې دهـــــــديرې لارې

دلته کې مين خـــــلک
تل وهي دشـــــپې لارې

موږه پښـــــــتنوباندې
بندې دتوبــــــې لارې

مانه حـــــليمې اشنا
ولې بدلـــــــوې لارې

غزل

په غمونو به يې خـــــورې پخې
دزړه غوښې مې دې کړې پخې

نازولې پرې راځي خـــــــلکو
ورته واړه کړئ کــــــوڅې پخې

په منګي ياراو به ورکــــــــوي
چې شي ژر، ژرشنې منې پـــخې

بې وفاياره ســــــــتاپه تصوير
ماپرې کش کړې کرښې دوې پخې

حـــــليمي جانان مې روغ نه دی
راپيداکړئ زولنې پــــــــخې

ketabton.com - The Digital Library

غزل

دپښوخاپونه یې زماپه زړه کې پاس پاتې شول
شونډورنگونه یې په څنډودگـیلاس پاتې شول

ته چې ددغې زمانې په رواجونـــــــــولاړې
ماته دعمرپېغورونه په مراث پاتې شـــــول

ماچې ددردکیسه راواخیستله تاته اشــــــنا
دستاپه شونډوکې لفظونه دلباس پاتې شـــول

خیردی که مادرپسې اوښکې باران کړې نه دي
خوپه گرېوان مې سېلابونه داحساس پاتې شول

حلیمي ته خوماپه خواداسې لېدلـــــی نه وې
داوښکوڅاڅکي دې راته زماپه لاس پاتې شول

غزل

زړه مې نه کیږي زه بیاځمه روان یم
مجبوري ده چې له تاځمه روان یـــم

دیوې کلــــــکې غېږې په ارمان زه
تاته راغلم نن سباځــــــمه روان یم

ورشه راوړه ماته بېرته شنه بنگـړي
جینۍ نه اخلې سوداځمه روان یـــم

سترې، سترې یم یوه لپه او به څــــبنم
کاڼــــي مــه وله ماما ځمه روان یــــــم

زه حـــــلیمي دپردېسۍ گرمۍوهلی
اوس په لارلکه بوډاځمه روان یـــــم

غزل

څه عجیبه غوندې کمـــال دې وکړ
خفه دې ولیدمه ســـــوال دې وکړ

چې بې پوښتنې دزړه کورته راځې
څومره دښې زندګۍ خیـــال دې وکړ

تارانړدې کړه خولګۍ رادې نه کړه
هسې دمینې یومـــــــثال دې وکړ

وه په پردې ټوپک مین لالـــــــیه!
په خپل وطن باندې څه حال دې وکړ

حـــلیمې نن راته په سورنه ښکارې
ډېرپه وړه کیسه جـــــنجال دې وکړ

غزل

تنهایي ده دېوالونه راســـــره دي
ته که نه یې ستا یادونه راسره دي

مازدیګر دې چې په مینه راکـــتل نو
اوس دمینې کتابونه راســـره دي

مروره یاره داځلې مې مـــعاف کړه
مخ راواړوه ګلونه راســـــره دي

دا دې څه چل کړی یاره خبر نه یم
ستا په اړه ډېر خیالونه راسره دي

حـــلیمي دژوند له خونده خبر نه یو
خیر غواړو سوال جامونه راسره دي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

د ماښام ستوری مې دا ستا په محبت نیولـــــــــی
همدغه ستوري ستا له حسن نه لذت نیولــــــــی

زړه مې ماشوم غوندې ژړا کړي ورته وايم غلی!
خدای خبر کوم يوه ذاهد په کرامت نیولـــــــــی

لکه هندو لاس په نامه راته هـــــمېش ولاړ وي
راسره مینه محبت يي په دولت نیولـــــــــی

ده خــــو ویل چې به يې اور ته غورځوی نو ولې؟
زمــــا زړګی ښکلــــي دی داسې سلامت نیولی

زه حلیمي به پښتون نه یم که ســــتا مینه پرېږدم
دمیني ځای مې ګرانې ډېر په عقیدت نیولـــــی

خاپونه

غزل

نورې نه کړمه بادونو پسې مـــــنډې
چې وهمه ستا په پلونو پسې مـــنډې

ببګا شپه مې دزړه حال ورته ويلی
اوس وهمه دېوالونو پسې مـــــنډې

ددې ښار او ددې کلي بدرنګۍ ته
چېرته وکړمه رنګونو پسې مـــنډې

ماته يوه شېبه دمينې ده ګلـــرنګه
نه د ډېر عمر کلونو پسې مـــــنډې

نن مې ستا دهېرولو چل زده کړی
ياغې خیال وهي يادونو پسې مـنډې

له غم ډکه زندګي حـــــليمي ښه ده
زړه مې نه غواړي خیالونو پسې منډې

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

زموږه زړونه له سینو پرېوځـــي
دغم ګردونه په لېمو پرېوځـــي

دژوند کاسه به یي نسکوره وي تل
څوک چې دبل په ارمانو پرېوځـــي

شېخه په زړه کې دې ګـــناه پټه ده
ځکه تارونه له تسبو پرېوځـــي

هلته دبل مال په رڼاغلا کـــوي
بیاځي جومات ته په سجدو پرېوځي

غریبه ستاله مظلومیت نه قـــربان
که خړ ګـــــردونه په لېمو پرېوځـــي

زه حلـــیمي ورته حیران، حیران
چـــې دمرمیو په ویشتو پرېوځـــي

خاپونه

غزل

څومـــره دننه په پردو کې اوســـــــي
پښتنې بیاهم په لمبو کې اوســـــــي

واړه له اوښکو سره وبهـــــــېدل
زما ارمانونه په لېموکې اوســـــــي

ښه په ارامه کړي خوبونه هـــــغه
څوک چې په دې خړو خېمو کې اوسي

چاچې بې ځایه غیرتونه کـــــول
اوس په رڼا ورځ په تیارو کې اوســـي

دچا په مخ باندې ګـــــردونه پراته
څوک په رڼو، رڼو شیشوکې اوســـي

داځیني خلک حلـــیمي جانانه
زموږ د زړونو په کورو کې اوســـي

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

زمونږ دچم واړه ښکلا دغم غبار وخـــوړه
هم مو په سترګو قدمو دژوند لار وخـــوړه

هغې مرغۍ چې کله دې ونې ته خلې راوړه
هغه مرغۍ په خپله ځاله کې نن مار وخوړه

داقاروني غوندې دنيا باندې به څه کړي هغه
نه يي په ځان وخوړه نه يي په خپل پلار وخوړه

دهغه دنګه او داښکلې کليواله ځـــواني
دغريبۍ لــه لاسه واړه ترينه ښار وخـــوړه

هيڅ به خپه نه شمه مه راځه غوسه مـــکوه
دانرۍ شونډه دې بې ځايه په انکار وخـوړه

حليمي داسې خو هم نده چې يو تا وخـــوړه
دغم څپېړه دلته هر سړي په وار وخـــوړه

خاپونه

غزل

هـــــمېشه ډېره زما د زړه په تل يې
ښکاري داسې رســـېدلی ترمنزل يې

دستا تورې غنم رنګې ښکلې سترګې
هېر مې نه يې ماليدلې چې پوځل يې

داچې لاس ترزنې هر وخت تاته ګورم
ګرانه خوښ مې ځکه يې شډل بډل يې

ته که هرڅو له مالرې، لرې لاړشـــې
په نصيب کې مې جانان يې زما خپل يې

ستا ښکلا زما له زړه نه غېږه تاوکړه
حلــــــيمي آشنا دزړونو والا غل يې

حضرت خان حليمي

غزل

په خپل وطن کې دمرمیو په ویشتو لاهو شوې
پردي وطن کې مو ځوانۍ په سرو لمبو لاهو شوې

گیلې به نه کوو راځه دسمندر غاړې ته
زموږه هیلې د پردېس په زولنو لاهو شوې

پردو ته هېڅ نه وایو خپلو کې په جنگ اخته یو
دسمون لارې مو دجهل په تیارو لاهو شوې

اوس به یې هم تمه له ما وي او کنه ملگرو؟
د لېونۍ د مینې هیلې په اوبو لاهو شوې

حلیمي گوره چې سندور په خپل تندي ووهي
دکابل پېغلې دهندي په سر یالو لاهو شوې

خاپونه

غزل

مه درومه څنگه به دې زه ساتمه
ستا په دیدن باندې خپل زړه ساتمه

چې خوله دې راکړه زه څه نه وایمه
اوس به زه هروخت پټه خوله ساتمه

ولا چې دومره په ما گران یې اشنا
خاوره په جېب کې ستا دپله ساتمه

چې په خوارانو سلام نه اچوي
دداسې خلکو پروا نه ساتمه

ما حلیمي ورسره روغه وکړه
اوس یې هر ناز پاس په لېمه ساتمه

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

ketabton.com - The Digital Library

غزل

هم مو خوري هم دبلا سيوري ته ناست يو
مورږ بې وسه دهرچا سـيوري ته ناست يو

دې وطن کې غريبي له هرڅــــــه ډېره
مجبوري ده دپاچا ســيوري ته ناست يو

مسافــــــر يو لږ مو پرېږده چې دمه شو
څه به نه وايې ماما ســـيوري ته ناست يو

مورږ دمينې مــــــلنګان يو خير غواړو
ديدن راوړه دکلا سيوري ته ناســـت يو

دچـــــــنار په شانتې دنګې لاړه نه شې
حــــــليمي وايې دتا سيوري ته ناست يو

خاپونه

غزل

وار ونه کړې خپل بانه درسره يوسه
روغ يې يوسه زما زړه درسره يوسه

مسافره ته ستنېږې خـــــپل وطن ته
زما يار ته سپين وښته درسره يوسه

مورږ ځوانانو ته څه مه وايه مرګيه
ددې کلـــي ټول زاړه درسره يوسه

مينتونه او زارۍ به ډېرې نه کـــــړې
خوله دې راکړه بيا اوبه درسره يوسه

حليمې د مينې چل راځينې زده کړه
راشه،راشه دا تراخه درسره يوسه

حضرت خان حليمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

یو مې په ستوني کې سلگۍ پرته وه
بل مې په جام باندې خولگۍ پرته وه

هغې په ښکلو او خومارو سترگو
په ویر لړلې زندگۍ پرته وه

په ټول جهان باندې تیاره خوره وه
زما په غېږه کې سپوږمۍ پرته وه

ماچې دستا په لور قدم اخیستو
په لار کې سل گزه رسۍ پرته وه

دلیوني حلیمي پرلمن
دارمانونو ککرۍ پرته وه

خاپونه

غزل

په سپینو گوتو له تصویره خړ غبار اوباسي
ستا دراتلو امید یې نشته انتظار اوباسي

ښه سره غرمه ده سیوری نشته وار خطاغوندې دی
په گرمو شگو باندې ونه دچنار اوباسي

زموږ دکلي لېونی دومره زړه سواندی دی چې
پر ونه خېژي دکارغه له ځالې مار اوباسي

څه دمجلس ښکلي یاران یې ترېنه وسوځول
اوس ځي دزهرو هغه بوټي دکوکنار اوباسي

دخدای دپاره لږ تپوس دحلیمي خو وکړه
په لار کې ناست دی له شلېدلي گریوان تار اوباسي

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

ترې قربان شمه، قـــربان پخوانی دی
داتصویر مې دجـــانان پخوانی دی

پرې پوهېږمه چې ما خــــطا باسي
ستا په سترګوکې شیطان پخوانی دی

ستمونه اوظلـــــمونه ښه پرې وکړه
هېر یې نه کړې دا افغان پخوانی دی

چې ټوپک را واخلي شاوخوا ته ګوري
دغـــه فکر د انسان پخوانـــــی دی

لېونی ته قناعت ورکول سخت دي
چې کوي یې دا ګومان پخوانی دی

پښېمانه ترېنه نه شې خوله دې ورکړه
حلیــــمي زړه کې ارمان پخوانی دی

غزل

اوښکې تر ېنه څاڅي نم کې سترې شوې
سترګې مې دستا په غم کې سترې شوې

لار دپښتانه یې بنده نه کـــــــــړله
ښې ډېرې پیرې تورخم کې سترې شوې

ســــــــتا دښایستونو په غزل کې مې
ګوتې مې نن دې قـــــلم کې سترې شوې

بې له کرکې یاره دلته څه نشـــــــته
زموږه ارواګانې چم کې سترې شوې

یاره حـــــــلیمي چې نور به څه کېږي
هیلې مې په هر قدم کې سترې شوې

ketabton.com - The Digital Library

غزل

دستا په مینه مې یقین اوباور دواړه وشول
له تاســـره چې دیدنونه په ولاړه وشــــول

زموږ دوچو سپېرو شونډو شوه دعا قبوله
ښه بارانونه مو په کلــــي او په شاړه وشول

دجــــهنم له اوره خلکو موږه نه وېرېږو
بلا ظلمونه مې په سر او په دې غاړه وشول

دلته دهر ظالم په زړه کې ارمان پاتې نه دی
څه یې چې وغوښتل هغه کارونه واړه وشول

هغه چې شوی دي، هغو پسې سر مه ګرځوه
نه به زه ژاړم او مه حــــلیمي ژاړه وشول

خاپونه

غزل

ډېره بدرنګه له هرڅه بــــدرنګه
کیسه زمــــا د ژوندانه بدرنګه

د ښایستونو ښاپېرۍ مـــــلګرو
اوس شوه هغه راته له زړه بدرنګه

ما نازولي یار ته داســــــې ووې
ته یې ګل رنګه خیردی زه بدرنګه

په ملګرتیا به یې نو څنګه وياړم
چې نه ښایسته لرم او نه بدرنګه

په هر یو لوښي کې خپل رنګ بدلوي
ښکلې ده اوس لکه اوبه بدرنګه

حــــلیمي زړه نه کاڼی مه جوړوه
هسې نه مینه کې شې ته بدرنګه

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

ما په تنهايي کې داعـــــــــادت کړی
تل مې ســـــــتا يادونو عبادت کړی

اوښکې مې چې پرېوځي ستا نامه واخلي
اوښکو مې نن داسې بغاوت کـــــــړی

زه دې چې يوازې کلـــــــه پرېښودم
ما له خپله ژونده اوس نفرت کــــــړی

ما خـــــــــوپه ټول عمر کې له تاسره
بس له لرې، لرې مــــــــحبت کړی

ستا داخيرې، خيرې په لـــــمن مورې
ما حـــــــــليمې سيـــل دجنت کړی

غزل

غنمو لوکوي چکـــــونه مې په زړه لګوي
رڼې خولې يې اننګـــو له پاسه خوله لګوي

هغه سړی اوس تصويرونه ټول ساده جوړي
وينو په څېر ته سره رنګونه پکــې نه لګوي

ما خو دستا په ديدن داسې تنده ماته کـړله
لکه بزګر چې دسړې چيـــــنې اوبه لګـــــوي

خدايه له سترګو يې رڼا اخله تياره پرې کوه
دلته چې څوک يو بل ته ګوته پر ماشه لګوي

دتنهايي په تورو شپوکې حـــــليمي لېونی
دزړه له درده په زنګون باندې سيـــنه لګوي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

موري ځمه دا راپســــــې وشړه
لپه کې دعـــــا راپسې وشړه

زړه کې مې غـــمونه درنه یوړله
ښکلیه لږ خـــــندا راپسې وشړه

ژوند باندې مې کرکه که راټوله وه
خدایه بیا بلا راپسې وشــــــړه

ماچې دخوشبو په څېر ترتا راوړي
داســـــــې یــوه هوا راپسې وشړه

ز ه حلیمي که لېونی شــــــومه
لښــکر دې بیا پاچا راپسې وشړه

خاپونه

غزل

جام دشونډو مه راکـــــوه مړ نه شم
ډېرې مسافرۍ کمزوری کـــړی یم

هر وختې مې تبه وي ټوخـــــېږمه
دغې سرې گرمۍ کمزوری کړی یم

هسې نه له غـــېږې نه مې ولوېږې
سخـــتې مزدورۍ کمزوری کړی یم

کندې، کندې مخ پورې مې مه خاندئ
سترې دنیاگۍ کـــــمزوری کړی یم

یاد کې به چې راغله په سلگو به شوم
ډېر خو دې مورکۍ کمزوری کړی یم

زه حلـــــیمي ټوله شپه ورگورمه
خوب نشته سپوږمۍ کمزوری کړی یم

حضرت خان حليمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

ډېر دې په هـــــنر او په کمال ایښی
تاچې نن په غــــونډه زنه خال ایښی

ماواوتابه کلـــــــه ،چې دیدن کاوو
هغه ځای کې خلکو اوس دیوال ایښی

بیا دچا یـــادونو ځـــــــورولی دی
ځکه یې په مخ باندې دســمال ایښی

تاخو زه هـــمېش له خدایه غواړمه
وایه زړه کې تا څرنگه خیال ایښی

هغه دظالـــــم سړي اوره باندې
زموږه په وژولو یې مـــدال ایښی

زما چې دټیکري څوکه په څنگ شوله
دامې حلـــــیمي دراتلو فال ایښی

خاپونه

غزل

اوس یې په څـــه بهانه غلط کړمه له تانه زړگی
زما له واکه خـــــــو وتلی دی جانانه زړگی

دخدای لپاره خپلې شونډې په موسکا عادت کړه
یوازې ته یې نورمې تور دی له دونیـــــا نه زړگی

هغه آینې ته نه ورگوري وایې ته یې پکـــــې
هغه به څنگه صبروي خـــــلکو له مانه زړگی

په دې صحرا کې پښو خاپونه دمجنون لـــټوم
ښار ته به یونسم له دغه بیابانه زړگــــــــی

دکلـــي منځ و ماشومانو راته ځیر، ځیر کتل
له ما روان و حـــــلیمي پسې له شانه زړگی

حضرت خان حلیمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

په رڼا ورځ کې له خپل ځانه ورک شم
په هوش کې نه یمه جـــانانه ورک شم

مخامخ گوري راته هـــېڅ نه وايي
په څـــه خـــبره زه له تانه ورک شم

چې دخـــــوښيـــو نصيبونه وشي
په هغه ورځ کې له اسمـانه ورک شم

دزندگي په سترې غـــېره کې زه
له تنـــدې مرمه له بارانه ورک شم

لوی سمـــــندر يمه داوښکو اشنا
درک مې نشته له گرېوانه ورک شـم

دستا له خياله اشنازه حلـــيمي
دصحرا پل يم په اسانه ورک شـــم

خاپونه

غزل

ماته مې مـــور په ماشومتوب کې راښودلې پښتو
ماهـــــم په خـــپله ژبه کلکه ده ساتلې پښتو

دا اوس چې ما وايې رښتيا وايه خـــوږه نه يمه
زه خـــــو دستا يمه خو تا نه ده پاللې پښتو

زړونه يې ولړزي له وېرې نه گونگې غوندې شي
کله چې ستا له خولې اغيارو اورېدلې پښـــــتو

چې پرې شرمېږې ته يې نه وايې ستا ژبه پرې شه
ستا په وجودکې خو الله پاک ده کرلې پښـــــتو

له خـــــدايه شکر چې پښتون يې پيدا کړې يمه
ما حلـــيمي په ډېـــــره مينه ده لېکلې پښتو

حضرت خان حليمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

زه هره شپه په دې ارمان ويـــــــده شم
تصوير ته گـــــــورم دجانان ويده شم

سر په شنه کاڼي کېږدم نور څه نه وي
په خپل ريښې، ريښې گرېوان ويده شم

هغه ويل خوښي بنگلـــــــو کې نشته
په سور پالنگ کې سرگردان ويده شم

خدايه لـــــه تا نه مـــــــــې دتل لپاره
غوښتـــــى ايمان چې په ايمان ويده شم

زه حـــــليمي ستا داوربل سيوري ته
غـــــــمونه نه وي ډېر اسان ويده شم

غزل

د اوښکو په څېر ياره گرېوانه کې را ايسار شوې
له خياله مې وتلى وې په زړه کې را ايسار شوې

په توره شـــــپه چې بې له اجازې له کوره وځې
رښتيا ووايه څنگه په تياره کې را ايسار شوې

له کـــــلي نه په مـــــــــنډه ليونى درپسې وم
راومې نيوې شکر دى په غره کې را ايسار شوې

خبرې مې کولې د لويانو مخکې چوپ شوم
ته ولې رانه پوښتې چې په څه کې را ايسار شوې

دا ښه دى چې په شړک سره باران حليمي اوري
له ما نه چې وتلـــــــې دروازه کې را ايسار شوې

ketabton.com - The Digital Library

غزل

ښکلي مخ نه يې خواره څڅېدل
سم گبين وه زما پر زړه څڅېدل

د انگـــــورو له اوبو راوتـــــل
ستا په تکه سپينه خوله څڅېدل

زه تنها ومه په زړه مې ستا ياد
باران څاڅکي څومره ښه څڅېدل

څه عجيبه غوندې کمال يې کاوه
له بــــڼو يې تور رانجه څڅېدل

حلــــــيمي زما له سترگو نه
ستاد پښو په هر يو پله څڅېدل

غزل

افغانــــــــه پله پسې دې پل روان دی
ستا په وژلو پســــــې تل روان دی

نن بيا د ښار بڼه بدرنگه ښــــــکاري
خدايه بيا چا پســــــې اجل روان دی

دځــــــوان په سر هوا دسولې راغله
درومي اوس کورته له مورچل روان دی

ز ه به نو څنگه تېرومه دا شپې
چې زړه مې تاسره دی مل روان دی

دوطن مينه حـــــليمي څوک نه کړي
هر سړی گټه پسې خــــــپل روان دی

حضرت خان حليمي

ketabton.com - The Digital Library

غزل

یارمـــــــې دراتلو راته څه نه وایــې
غــــــم له ما دتلو راته څه نه وایې

شونډې یې له جـــام سره بلــــــدې دي
ځـــــــکه دتسبـو راته څه نه وایې

زړه ته مې اور ورکړ اوروښان مي کړ
ښکلی د ډېوو راته څـــــــــه نه وایي

سر چې په دې خاوره چاورکړی دی
هیڅـــــــوک دهغو راته څه نه وایي

څانګه کې ګلونه بویوي خـــــــلک
څوک هم داغزو راته څـــــه نه وایي

ما حلـــــــیمي وژني جدایی باندې
تش دمړه کــــــېدو راته څه نه وایي

غزل

هر ځای وي دمـــینې او دګل کیسې
دلـــته وي د درز او دغـــو بل کیسې

ستا مینې دمرګ خولې ته راوستی یم
اورم له هرچانه داجـــل کـــــــیسې

ګــــوره له ما لاس دمینې وانه خلې
ډېرې کړي جانان دچل ول کیسې

خپلې به هم واوري په دې کلي کې
څوک چې پټې نه ساتي د بل کیسې

وایي حـــــلیمي کله به ورکې شي
خدایه دا دجنګ او د مورچل کیسې

ketabton.com - The Digital Library

غزل

څـــه قراره قراري ده تنـــــــهايي ده
ړنگه بنگه مې ياري ده تنـــهايي ده

دبې وسه ژوند کيسه به چاته وکړم
دفکرونو کمزوري ده تنـــــهايي ده

بې وفا له لاسه دې صحراته راغلم
په زړګي مې بېماري ده تنـــهايي ده

نن دزړه خبره يار ته مخامخ کړم
داخبره ضروري ده تنـــــــهايي ده

حليمي دستا لپاره مې په زلفــــــــو
ما پرې کړې ښه خواري ده تنهايي ده

څلوريزې

ketabton.com - The Digital Library

سا ډوبی

د ژوندانه واړه ښـــکلا ډوبــېــــده
د غره په سر کې چې رڼا ډوبېــــده
ته چې له ډېرې مودې وروسته راغلې
له خـــوشالۍ نه زما ساه ډوبېــــده

***

انتظار

په زړونو مو تپاکــــــې او پولۍ دلته راخېژي
له ستوني مو د غم ډکې سلگـــــۍ دلته راخېژي
پروا يې دومره نه کړو که څراغ کلي کې نه وي
لمر ولوېږي ماښام پسې سپوږمۍ دلته راخېژي

***

خاپونه

حالت

دستالهغــمهچېژړېږم پرځان
اوسلکهشمعهويلې کېږم پرځان
تا چېږېگا د شونډو جامراکړی
نشه نشه يـــم نه پوهېږمپر ځان

***

وار

د خپل وجود مې په اوبو کې تصويرونه ويشتل
ستا بېلتانه زما په زړه کې ارمانونه ويشتل
څه توره شپه وه برېښوکۍ وې ځاځکي هم ورسره
زما په جـــــونگړه کې يې نن څراغونه ويشتل

***

جدايي

زموږ په زړونو کې اوس ځای د خندا پاتې نه دی
دلته ټول وير دی دلته څوک له ژړا پاتې نه دی

اختره مه راځه له چا سره دې ولمانځمـــــــه
راسره خوا کې مسافر اشـــنا راپاتې نه دی

***

خوب

بې خـــــــونده شپه وه ارمانونه مې قرار ويده ؤ
په سپين مړوند کې شنه بنګړي زما د يار ويده ؤ

په تـــــور ماښام کې يې پيالې له غمه پورته کړلې
بيـــا تر سهاره په هوش نه وه ښه خـــمار ويده ؤ

وير

پر کــــــومه لاړ شمه له غمه خدايه
دلته خو هره ورځې مرمـــــه خدايه

د خپــــل وطن پر غـــــم مې ډېر ژړلي
سترګې مې درد کوي له نمه خدايه

***

تاو

توره شپه توره تياره ده هر څه کېږي
د دوو زړونو تلوسه ده هر څه کېږي

خواته مه راځه ګلرنګه اور به واخلې
په زړګي کې مې لمبه ده هر څه کېږي

***

ketabton.com - The Digital Library

ketabton.com - The Digital Library

خیال

چې په خندا به شولې شونډې دې په گل بدلـــېدې
د ستا خوږي، خوږي خبرې په غـــزل بدلـــــېدې

د پــــردېسۍ په تورو شپو کې به مې خیال داسې وه
زما د سر لاندې ډبرې په ښنـــــگل بدلـــــېدې

***

تگ

قــــــدمونه مې یو بل پسې روان دي
ستړي، ستړي په منزل پسې روان دي

تور ماښام کې او باران کې هغه دواړه
مـــــېخانې ته په بوتل پسې روان دي

***

ساز

کله چې باد په دې نښترو راشي
په گــډا سر شي په سندرو راشي

زه چې د ستا مخ کې خندا پیدا کړم
هـــله مـــــې ژبه په خبرو راشـــــي

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English